



כשהנדר בפיהם, חזרו בני בירעם - הביתה!

את מקומות מגוריהם המרווחים ברחבי הי ארץ, נטלו חופשה מעבודתם. סגרו את עסקיהם, השביתו את ילדיהם מלימודים — והתקבצו בין חורבות בירעם. היו שם כ-400 גברים, נשים וילדים, ולמתבונן מב-חוץ נראה האירוע כפיקניק צבעוני. אולם לשובתים עצמם, ולידידים והאוהדים הר-בים שהצטרפו אליהם, היה ברור יפה שאין זה פיקניק: הם עלו למקום כשבליבם בוער הנדר בן 24 השנים: אם נשכחך בירעם, תשכח ימיני. החלטת ממשלת יש-ראל להשכיח מליבם את בירעם סופית — הציתה את הגחלת הלוחשת של התקווה ללהבה בוערת של יאוש.

כך אפשר היה לראותם שם השבוע, נחושים בהחלטתם. אנטואן, שהגיע מאר-צות הברית ברגע הנכון, מונה על-ידי ועדה הפעולה לאחראי על יחסי הציבור של המיבצע. מאז פרוץ השביתה, הוא ניצב על מישמתו ללא הרף, מקבל את פניהם של תיירים ומבקרים, מסביר להם את עובדות החיים המכוערות: כיצד קיבלו בני הכפר המרונים * את פני היילי צהיל

* כת נוצרית זו, המרוכזת בלבנון, נק-ראית על-שם מייסדה, הנזיר מרון. הכת פרשה מהכנסייה היוונית האורתודוקסית במאה השביעית בגלל אמונה כי בדמו-תו של ישו התמזגו הצד האלוהי והצד האנושי במהות אחת ויחידה. וזה, בניגוד לאמונה הנוצרית המקובלת, כי אלו הן שתי מהויות נפרדות. בשלב מאוחר יותר קיבלו עליהם המרונים את מרות האפיפיור הרומאי, אך לא ויתרו על ייחודם הדתי.



לפני שלושה שבועות, עבר עדיין שליד אוניברסיטת וירג'יניה. השבוע, ני-תן היה כבר לראותו שובת ליד השלט-הציורי שתקע משרד התיירות בסמוך ל-כנסייה החרבה של בירעם, בגבול לבנון. בשלט זה, מסבירה מדינת ישראל לה-מוני התיירים הפוקדים את האתר המ-סי, כי שרידי בית-כנסת עתיק שנתגלו במקום מוכיחים, שבזמנו היה כאן ישוב יהודי עתיק. אנטואן מסביר לתיירים דב-רים שונים במיקצת: לא אמת מלפני מאות שנים — אלא אמת אחרת. מלפני 24 שנים — והרבה פחות נעימה.

בשלוש השנים האחרונות ישב אנטואן בוירג'יניה הרחוקה, למד שם רפואה. כיום בן 18, וזה להיות התלמיד הצעיר ביותר שלמד שם אי-פעם בפקולטה זו. בעוד שוש שנים, כאשר יסיים את לימודיו וית-זור ארצה, יהיה הרופא הצעיר ביותר בי-ישראל — בן 21 בלבד. אנטואן עצמו הוא ליד חיפה, אולם הוריו היו תושבי הכפר הערבי בירעם, לפני שסולקו משם ככחש על-ידי מ-שלת ישראל. משחר ילדותו, ינק אנטואן את הידיעה כי בירעם הוא כפר מולדתו, כי למעשה הוא פליט, וכי יהיה לנצח פליט — עד שיחזור לבירעם.

קיבלתי



הלם

בגמרתי את התיכון הבפטיסטי בפתח תקווה. תמדי ידעתי שאני רוצה להיות רופא. ידעתי גם שבארץ אין לי סיכוי להתקבל לבית-הספר לרפואה. ודאי לא בן 15. החלטתי לנסוע. הורי, שגרים בחי-



לא להחזיר!

זועק בקולי קולות מאיר פרץ (36), אב לחמישה ילדים, חקלאי משומרה, שהאדמות שהוא וחבריו מעבדים שיכות לחקלאים ערביים שגורשו מכפרם.

בירעם!

והמגיעים עם השלטונות. מיד עם קבלת המכתב, ביקשתי חופשה מבית-החולים וזרתי לארץ. בלוד קניתי עיתונים — וקרי בלתי הלם: הכותרות הכריזו כי הממשלה החליטה לא להרשות לנו לחזור הביתה. החלטה זו גרמה כשבוע שעבר לש-ביתת-השבת הגדולה ביותר שפרצה אי-פעם בישראל: מאות מבני בירעם נטשו

פה מאז שעזבו את בירעם, עזרו לי. היום אני לומד שנה שלישית רפואה, וועובד כאח בבית-החולים על יד האוניברסיטה. "לפני שלושה שבועות קיבלתי מכתב אקספרס מהורי. יש סיכוי, הם כתבו לי, שנתזור לכפר מולדתנו. השמחה שלהם בלטה מכל שורה, מכל מילה. גם שלי. הם כתבו לי גם על כל מהלך הפעולות



לא להחזיר!

טוען בלהט ראובן אלוני (בעלה של שולמית אלוני), סגן ראש מינהל מקרקעי ישראל שמטר בישרת הממשלה פרטים עובדתיים, שלדברי העקור רים היו כוזבים. בגלל דבריו אלה פתחו בני בירעם בשביתה, בטענה שהחלטת הממשלה שלא להחזירם היתה מוטעית, ועליה לקיים דיון מחודש בשאלה.